

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 4/2020-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej spoločnosťou PRK Partners s. r. o., Hurbanovo námestie 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Ing. Miriam Galandová LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 Up 631/2018 z 30. júla 2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 Up 631/2018 z 11. januára 2019 a platobným rozkazom sp. zn. 4 Up 631/2018 z 27. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Up 631/2018 z 30. júla 2019 (ďalej len „uznesenie o zamietnutí sťažnosti“ a „uznesenie o neodpustení zmeškania lehoty“) v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Up 631/2018 z 11. januára 2019 (ďalej len „uznesenie o odmietnutí odporu“) a platobným rozkazom sp. zn. 4 Up 631/2018 z 27. septembra 2018 (ďalej len „platobný rozkaz“).

2. Sťažovateľka uviedla, že vystupuje v postavení žalobkyne v konaní o zaplatenie sumy 14 470 € s príslušenstvom z titulu poistného plnenia, ktoré si v rámci upomínacieho konania uplatnila spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“). Okresný súd vydal 27. septembra 2018 platobný rozkaz, ktorým bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť uplatnenú sumu spolu s príslušenstvom a trovami konania a ktorý mal byť sťažovateľke doručený do elektronickej schránky 4. októbra 2019. Sťažovateľka opatrla v súlade s internými predpismi platobný rozkaz pečiatkou, z ktorej vyplýva, že platobný rozkaz jej bol doručený až 5. októbra 2018. Spoliehajúc sa na uvedenú pečiatku podala sťažovateľka v posledný deň lehoty (22. októbra 2018) odpor proti platobnému rozkazu.

3. Okresný súd doručil sťažovateľke 11. februára 2019 uznesenie o odmietnutí odporu s odôvodnením, že nebol podaný v zákonnej lehote. Proti predmetnému uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej navrhla, aby okresný súd uznesenie o odmietnutí odporu zrušil eventuálne jej odpustil zmeškanie lehoty na podanie odporu. Dňa 5. augusta 2019 bolo sťažovateľke doručené uznesenie o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí odporu a tiež uznesenie o neodpustení zmeškania lehoty na podanie odporu.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že v jej právnej veci rozhodoval kauzálne nepríslušný súd, čím došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva na zákonného sudcu. Sťažovateľka zastáva názor, že žalobkyňa predložila okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu, z ktorého nebolo možné predpokladať, že uplatnený nárok vyplýva z tvrdených skutočností a predložených listín. V rámci upomínacieho konania je možné vydať platobný rozkaz iba vo vzťahu k nárokom, ktoré je možné odôvodnene predpokladať. Ak nárok nie je možné odôvodnene predpokladať, nie je možné o ňom rozhodnúť v rámci upomínacieho konania. V danej veci neboli splnené podmienky pre vydanie platobného rozkazu, a preto nemožno založiť právomoc okresného súdu. Sťažovateľka tiež argumentovala, že v jej právnej veci nekonal a nerozhodol zákonný sudca, pretože zákonným sudcom je taký sudca, ktorý je určený podľa rozvrhu práce miestne a vecne príslušného súdu. Okresný súd mal podľa sťažovateľky návrh žalobkyne odmietnuť z dôvodu, že uplatnený nárok nemožno predpokladať. Vydaním platobného rozkazu došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

5. Sťažovateľka ďalej v ústavnej sťažnosti podrobne poukázala na všetky dôvody, pre ktoré nebolo možné nárok žalobkyne odôvodnene predpokladať.

6. Sťažovateľka tiež považuje za zásah do jej označených práv aj uznesenie okresného súdu, ktorým rozhodol o neodpustení zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu. Podľa názoru sťažovateľky boli podmienky na odpustenie lehoty v jej prípade zachované. Sťažovateľka pri počítaní lehoty na podanie odporu vychádzala z dátumovej pečiatky na platobnom rozkaze, teda z dátumu 5. októbra 2019. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na časté problémy pri doručovaní pošty prostredníctvom elektronických schránok v tom čase, ako aj vek zamestnancov blízky dôchodkovému, pre ktorých to bola veľká výzva zorientovať sa v nových postupoch elektronického doručovania. K odmietnutiu odporu došlo len z dôvodu, že na platobnom rozkaze bol v dôsledku omylu vyznačený neskorší deň doručenia

a takto bol platobný rozkaz predložený právnenému zástupcovi, ktorý nemohol vedieť o skutočnom dátume doručenia platobného rozkazu (4. októbra 2019). Právny zástupca sťažovateľky bol uvedený do skutkového omylu o dátume doručenia platobného rozkazu.

7. Sankciu v podobe odmietnutia odporu ako oneskorene podaného považuje sťažovateľka vzhľadom na už uvedené okolnosti za neprimeranú a odporujúcu základným princípom, na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok. Ukončenie sporu uznesením o neodpustení zmeškania lehoty zjavne odporuje princípu o spravodlivom riešení sporov a dochádza tak k odmietnutiu spravodlivosti. V danej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú prednosť práva na spravodlivé súdne konanie a materiálne spravodlivé rozhodnutie pred lipnutím na formálnych požiadavkách. Sťažovateľka v tomto kontexte poukázala na § 122 Civilného sporového poriadku, ktorého zmysel tkvie v možnosti preklenúť v konkrétnych prípadoch právny formalizmus. Odpustením zmeškania lehoty by okresný súd vytvoril sťažovateľke priestor pre obhájenie svojich práv. Sťažovateľka ďalej uviedla, že prvýkrát sa dozvedela o dátume doručenia platobného rozkazu (4. októbra 2019) až momentom doručenia uznesenia o odmietnutí odporu, teda 11. februára 2019, a preto až týmto momentom mohla požiadať o odpustenie zmeškania lehoty.

8. Napadnutými uzneseniami okresného súdu podľa názoru sťažovateľky okresný súd porušil jej základné právo vlastniť majetok, pretože bolo zasiahnuté do jej majetkovej sféry.

9. Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol takto:

„Základné právo spoločnosti [redacted] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

a základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 od. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Uznesením o zamietnutí sťažnosti a Uznesením o neodpustení zmeškania lehoty v spojení s Uznesením o odmietnutí odporu a Platobným rozkazom v konaní vedenom pod sp. zn. 4Up/631/2018 porušené boli.

II. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica spisová značka zo dňa 30. júla 2019, sp. zn.: 4Up/631/2018 (Uznesenie o zamietnutí sťažnosti), Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 11. januára 2019, sp. zn.: 4Up/631/2018, Platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 27. septembra 2018, sp. zn.: 4Up/631/2018 a Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 30. júla 2019, sp. zn.: 4Up/631/2018 (Uznesenie o neodpustení zmeškania lehoty) sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Banská Bystrica je povinný uhradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky do 10 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

16. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy) (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

17. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní

ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

III.

Posúdenie sťažnosti ústavným súdom

18. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka formalistického hodnotenia plynutia lehoty na podanie odporu, ako aj odpustenia zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu vydaného okresným súdom, resp. formalistického zhodnotenia situácie, v ktorej sa sťažovateľka pri určení začiatku plynutia lehoty na podanie odporu proti vydanému platobnému rozkazu ocitla. Sťažovateľka namieta arbitrárnosť uznesenia o zamietnutí sťažnosti a uznesenia o neodpustení zmeškania lehoty v spojení s uznesením o odmietnutí odporu a platobným rozkazom, teda namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasne sťažovateľka namieta porušenie základného práva na zákonného sudcu, ktoré odôvodňuje tým, že v jej veci v dôsledku neodôvodneného nároku uplatneného žalobkyňou v upomínacom konaní rozhodoval kauzálne nepríslušný súd. Keďže v právnej veci sťažovateľky boli vydané nezákonné rozhodnutia, na základe ktorých jej vyplynula povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 14 470 € s príslušenstvom, bolo porušené aj jej základné právo vlastniť majetok.

K namietanému porušeniu označených práv platobným rozkazom a uznesením o odmietnutí odporu

19. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

20. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

21. Proti namietaným pochybeniam v rozhodovaní okresného súdu pri vydávaní platobného rozkazu sa sťažovateľka mohla brániť podaním odporu proti platobnému rozkazu a proti uzneseniu o odmietnutí odporu vydaného okresným súdom obsadeným vyšším súdnym úradníkom zasa mohla sťažovateľka využiť účinný opravný prostriedok, ktorým je sťažnosť (čo aj využila), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť sudca okresného súdu. Právomoc okresného súdu obsadeného sudcom rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením o zamietnutí sťažnosti a uznesením o neodpustení zmeškania lehoty

22. Ústavný súd pod vplyvom argumentácie sťažovateľky sústredil svoju pozornosť na preskúmanie odôvodnenia uznesenia o zamietnutí jej sťažnosti, ako aj odôvodneniu uznesenia o neodpustení zmeškania lehoty na podanie odporu vo vzťahu k doručeniu platobného rozkazu, keďže v prípade jeho doručenia v zákonom ustanovenej lehote by sa všeobecným súdom vytvoril priestor na preskúmanie (všetkých) ďalších sťažovateľkou uplatnených námietok. Podstata

sťažovateľkinej argumentácie spočíva v tom, že pri príprave bol právny zástupca sťažovateľky uvedený do omylu, čo sa týka dátumu doručenia platobného rozkazu, keď vychádzal z pečiatky o dátume doručenia vyznačenej pracovníkmi sťažovateľky. Sťažovateľka poukázala na časté problémy pri doučovaní pošty prostredníctvom elektronických schránok v tom čase a vek zamestnancov blízky dôchodkovému, ktorí mali problém sa zorientovať v nových postupoch pri doručovaní.

23. Okresný súd v odôvodnení uznesenia, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu o odmietnutí odporu ako oneskorene podaného, uviedol, že z elektronického spisu vyplýva, že platobný rozkaz bol sťažovateľke doručený do jej aktívnej elektronickej schránky do vlastných rúk s použitím fikcie doručenia. Z elektronickej doručky vyplýva, že platobný rozkaz bol doručený sťažovateľke 4. októbra 2018 o 13.45 h. Národná agentúra pre sieťové a elektronické služby potvrdila, že elektronická správa bola do elektronickej schránky sťažovateľky doručená 1. októbra 2018 o 18.33 h, pričom notifikácia o doručení k predmetnej správe bola autorizovaná (prevzatá) 4. októbra 2018 o 13.45 h. Okresný súd k argumentácii sťažovateľky (obdobnej argumentácii uvedenej v ústavnej sťažnosti) konštatoval, že sťažovateľkou vyznačený dátum doručenia platobného rozkazu 5. októbra 2019 je jej internou záležitosťou, ktorá nemá vplyv na to, kedy bol platobný rozkaz reálne doručený. V danom prípade došlo k prevzatiu úradnej správy potvrdením jej doručenia, teda konkrétnym úkonom zo strany sťažovateľky. Interný systém preberania a označovania prijatých zásielok sťažovateľkou nastavený inak ako k skutočnému momentu doručenia nemá vplyv na počítanie lehôt podľa Civilného sporového poriadku alebo zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov. Samotné vyznačenie dátumu na pečiatke ako dátumu doručenia platobného rozkazu vykonané zamestnancami sťažovateľky nie je možné vyhodnotiť ako relevantný dôkaz spochybňujúci skutočný dátum doručenia. Na základe uvedeného okresný súd sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu o odmietnutí odporu ako oneskorene podanému nevyhovet.

24. V uznesení o neodpustení zmeškania lehoty na podanie odporu okresný súd obdobne konštatoval, že vyznačenie pečiatky o dátume doručenia platobného rozkazu s dátumom 5. októbra 2018 je internou záležitosťou sťažovateľky, a preto podľa názoru okresného súdu nejde o ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu. V konaní bolo preukázané, že elektronická správa bola sťažovateľke riadne doručená 4. októbra 2019 a nebolo preukázané, že sťažovateľka sa s obsahom elektronickej správy mohla oboznámiť až 5. októbra 2019. Okrem nenaplnenia podmienky ospravedlniteľného dôvodu na odpustenie zmeškania lehoty okresný súd konštatoval, že sťažovateľka nepodala svoju žiadosť v zákonnej pätnásťdňovej lehote zo subjektívnych dôvodov na svojej strane.

25. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia oboch súvisiacich uznesení okresného súdu konštatuje, že okresný súd dal sťažovateľke dostatočnú odpoveď na otázku, prečo v jej veci považoval odpor proti platobnému rozkazu za podaný oneskorene, ako aj dostatočne uviedol dôvody, pre ktoré sťažovateľke lehotu na podanie odporu neodpustil. Okresný súd pritom správne poukázal na skutočnosť, že sťažovateľka okrem svojho tvrdenia o vyznačení pečiatky o dátume doručenia platobného rozkazu nijakým relevantným spôsobom nespochybnila skutočný dátum doručenia platobného rozkazu ani neuviedla ospravedlniteľné dôvody na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu. Ústavný súd preto konštatuje, že argumentácia sťažovateľky uvedená v ústavnej sťažnosti nie je spôsobilá dosiahnuť ústavnoprávnu intenzitu a závery okresného súdu vyjadrené v odôvodnení oboch uznesení nie je možné z ústavnoprávneho hľadiska hodnotiť ako svojvoľné či arbitrárne, poukazujúc na princíp procesnej ekonómie, ako aj princíp koncentrácie súdneho konania ako jeden z nosných princípov sporového konania.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením o zamietnutí sťažnosti a uznesením o neodpustení zmeškania lehoty a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jej právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká

príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie týchto práv.

27. Pokiaľ sťažovateľka porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy odvíja od porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu uvedených práv, je preto celkom prirodzené, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

28. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. K argumentácii sťažovateľky odôvodňujúcej porušenie základného práva na zákonného sudcu založenej na podrobnom hodnotení skutkových a právnych okolností jej právnej veci, ktoré mali preukázať kauzálnu nepríslušnosť okresného súdu na konanie a rozhodnutie, ústavný súd konštatuje, že tieto skutočnosti by v prípade včas podaného odporu proti platobnému rozkazu boli preskúmané a vyhodnotené príslušným všeobecným súdom v súdnom konaní, k čomu však z dôvodov na strane sťažovateľky podaním oneskoreného odporu proti platobnému rozkazu nedošlo. Keďže príslušný všeobecný súd sa k uvedeným námietkam sťažovateľky vyjadriť nemohol a ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, nemohol sa touto argumentáciou sťažovateľky zaoberať. Sťažovateľka tak v tomto smere neučinila zadosť požiadavke rešpektovať subsidiaritu právomoci ústavného súdu. V tejto časti preto ústavný súd nemá právomoc zaoberať sa námietkou porušenia základného práva sťažovateľky na zákonného sudcu, a preto v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

30. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu